

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 44. Ratherius Episcopus Leodiensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X.
A. C. 953.

videretur. Electio, ut mos ferebat, facta est, antequam Antecessor tumulo inferretur, missique ad Regem Ottonem Delegati quatuor ex Clericis Cathedralibus, & quatuor Laici, qui ipsius consensum peterent. Dedit Otto, fratremque suum Brunonem protinus Coloniam dimisit. Ubi omnibus summam lætitiæ profitentibus excipitur, Episcopus ordinatur, & throno Episcopali imponitur. Rex autem ei Regnum Lotharii administrandum commisit. Archiepiscopi vero Brunonis primæ curæ fuerunt, concordiam inter omnes Congregationes ad Sedem suam pertinentes stabilire, luxum in vestimentis & varietatem ad modestiæ limites reducere, & præcipere, ut decus & Majestas, quantum fieri posset, in celebrando Divino officio servaretur.

c. 12.

c. 19.

§. XLIV.

Ratherius Episcopus Leodiensis.

Folcuin. c. 21.
Sup. §. 6.
Mabil. Sæc.
5. p. 479.
Rath. ep. ad
Jo. Pap.

Inter hæc, cum Ecclesia Leodiensis vacaret, eam Bruno Archiepiscopus contulit Ratherio, Verona expulso, cujus vita altius nobis repetenda. Hugone Rege Italiæ, ipsius persecutore, anno nongentesimo quadragesimo quinto ex Italia ejecto, Ratherius e carcere liberatur, rursusque a Berengario in Italia dominante, urgente Manasse Archiepiscopo Mediolanensi, custodiæ traditur. Tribus

bus mensibus & dimidio in carcere detentus Ratherius Veronam deducitur, ubi Milo in ejus locum intrusus & Episcopus ordinatus venientem simulata amicitia excepit, ut Manassem sua laterent consilia; timebat enim, ne Regem Hugonem revocaret. Ceterum quamvis Milo Ratherium pro legitimo Episcopo Veronensi se habere fingeret, eidem tamen in omnibus adversabatur; nam contra ipsum Clericis, Colonis & famulis Ecclesiæ patrocinebatur. Ratherius nec Synodum agere, nec Capitulo Clericorum interesse, quidquam statuere, aut, quod emendandum erat, commemorare audebat, usque adeo vilipensus, ut, cum quadam die Ordinem conferret, Archidiaconus cum omni Clero exiens ipsum solum in illa Ecclesia reliquerit, & ad aliam processerit. Tandem Manasses Archiepiscopus quemdam Clericum Diocesis suæ Arelatensis (*) Episcopum Veronensem ordinavit. Milo autem horum omnium incentor & auctor Ratherii tamen Tutor videri & dici ambiebat; unde eum plerique in Regno Longobardiæ Ratherio amicissimum aestimabant.

Biennio hanc persecutionem toleravit Ratherius, pejora quam olim a Rege

Y 2

Hugo-

Sæculum X.
A. C. 953.

(*) Manasses plures Episcopatus invaserat, Regis Hugonis Consanguineus.

Sæculum X. Hugone sustinens, sed gregem suum de-
A. C. 953. ferere, more mercenarii, verebatur. Cum
 quadam die adest missus a Rege Lothario, præcipiente, ut urbe decedens daret locum Manassi, Sedem ipsius invadenti, qui jam prius tot alias tenebat. Suis verbis adjici jussit Rex: *Amplere amicum, quod suggero, consilium, ne Milonis dolo vel mutileris vel interficiaris, vel certe comprehensus abducaris, quo minime velles.* Ergo Ratherius relicta

Folcui. c. 20. Civitate Veronensi in Provinciam concessit, & diversatus est in domo cujusdam nobilissimi viri, cujus filium, nomine Rostagnum, literis informavit. In ejusdem gratiam scripsit Grammaticam cum titulo, *Serva dorsum*, indicare volens, pueros tergum a virgarum plagis liberaturos, si ea diligenter uterentur. Ob istud officium Ratherius quodam Episcopatu in Provincia honoratus est; sed ipse ad Lobiensem Abbatiam circa annum 941. redire maluit.

c. 22. Eum a Richario tunc temporis Leodiensi Episcopo benigne exceptum haud diu post Rex Otto ad erudiendum fratrem suum Brunonem advocavit. Tunc vero in Regia Ratherius Eruditorum virorum Princeps habebatur, crediditque Bruno tanta esse Magistri sui merita, ut defuncto Faraberto, anno nongentesimo quinquagesimo tertio, in Sedem Leodiensem

sem evehendus esset, eo fere tempore, Sæculum X.
 quo ipse Archiepiscopus Colonienſis or- A. C. 953.
 dinatus est. Præterea Ratherius, vir do- vit. Brun.
 ctus & eloquens, non solum Ecclesiæ c. 38.
 Leodiensi, sed etiam compluribus aliis in Folcuin.
 vicinia positis utilissimus futurus vide- c. 23.
 batur, nam in illis partibus quidam Epi-
 scopi, potentia sæculari freti suis dissen-
 sionibus populis scandalo erant. Unde
 sperabat Bruno, eum tanto beneficio de-
 vinctum Principi in perpetuum adhæsu-
 rum, cumque vitam duceret ad Sancti-
 tatem compositam, materiam calumnia-
 toribus subtractum iri. Sed Ratherium
 illa dote, qua Subditorum amor Præpo-
 sitis conciliatur, destitutum, populus
 Leodiensis averſatus, & vehementer
 persecutus est. Tandem, cum Festum
 Nativitatis Domini in Abbatia Lobienſi
 magnifice celebraret, sæva in eum sedi-
 tione commota, Bruno, quamvis in illo
 principatu potestate sæculari gauderet,
 coactus est amovere Ratherium, ut tem-
 porum necessitati cederet. Tunc autem
 Waldericum nobili profapia illius re-
 gionis natum ad Cathedram Leodiensem
 evexit, cum voveretur annus a repara-
 ta Salute nongentesimus quinquagesimus
 sextus.